

SIRI KOLU

**IHMISEN
PUOLELLA**

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

© Siri Kolu ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2014
ISBN 978-951-1-43807-6

Räjähdys. Minun räjähdykseni.

Oikeutettu räjähdys, jota odotan, mutta jota ei koskaan tule.

Minun varastettu räjähdykseni.

Kauan sitten erään korkean talon harjalta hyppäsi enkeli. Se ei murskautunut osuessaan asvalttiin, mutta se vuosi verta. Juuri silloin se sai värit kaupunkiin, jonka nimi on Berliini.

Ihan vähän aikaa sitten minut kuljetettiin tähän kaupunkiin, jonka nimi on Helsinki, enkä minä näe värejä enää.

OSA I ULOS

Mennä maailmaan. Villiintyä.

WIM WENDERS: BERLIININ TAIVAAN ALLA

Ah I wanna tell ya 'bout a girl.

NICK CAVE: FROM HER TO ETERNITY

PILVI

marraskuu

Uusi huoneeni tuoksuu puulta. Se tuoksuu uudelta ja maalatulta puulta, valkoiseksi ja antiikinharmaaksi maalatulta puulta. Seinissä on puolipaneeli, josta puun ja maalin tuoksu tulee. Voimakkain tuoksu on väliseinässä, joka on tehty oviaukkoon, kun huoneisto on jaettu useampaan osaan. Minä asun sillä puolella, jossa on joskus asunut palvelija tai lastenhoitaja. Huoneessa on pieni keittokomero ja yksi seinän sisään ulottuva vaatekaappi, ontelo, johon voin asettaa takin joka minulla oli tullessani. Muita vaatteita minulla ei ole.

Tämä on vankila. Tämä vain ei tuoksu kenellekään. Remontointi on hävittänyt täältä kaikkien aikaisempien asukkaiden tuoksun. Niiden palvelijoiden tuoksun, jotka olivat palveluksessa ennen minua. Minä nuuskin jokaisen nurkan, ja vain vaatekaapissa lattianraossa tuntuu häivähdys siitä, että tässä huoneessa on joskus ollut elämää. Haistan turkiskuoariaismyrkyn, sekin on vanhaa jälkeä jo, haistan katonrajassa hattujen korkeudella koipallojen pistävän tuoksun, joka tarttuu vaatteisiin eikä lähde irti. Haistan huonetta valkoiseksi maalanneiden ihmisten deodorantin ja hien,

mutta jo ensimmäisten tuuletusten myötä tuoksujälki häviää ja minä olen vankilassa yksin.

Olen vaihtanut kivisen vankilan puiseen vankilaan. Olen vaihtanut kahdensadan ihmisen vankilan yksityiseen vankilaan. Sen vankilan nimi on ihminen.

Minun on oltava ihminen. Minun on käytävä ihmisestä.

Minun on tiputettava tippoja silmiini kahdesti vuorokaudessa, sen lisäksi minulla on mukana toisia tippoja, joilla saan pupilleja pienemmiksi, etten saisi valosta päänsärkyä, jos joudun oleskelemaan ulkona kauan. Onneksi talven päivät ovat kirkkaat ja valoisa eikä kukaan näytä ihmettelevän peililasejani.

Minun on käytävä ihmisestä. Minun on opeteltava toisenlainen kehon muoto. Ensitöikseni minun on löydettävä peili ja opeteltava katsomaan sivusta kuinka seison. Vaikka rankani on suora, opin Luolassa myös mukautumaan siihen, kuinka siellä seistiin. Minulta kesti vuosi opetella se, ja nyt minulla ei ole kuin joitakin hassuja viikkoja opetella se pois. Talvella voin pitää pitkää takkia joka kätkee vartalon muodon. Talvella ihmiset ovat kietoutuneita viimaan eivätkä katso toisiaan, mutta aivan pian tulee kevät. Liehuvien paitojen ja vaeltavien katseiden aika. Silloin minun on oltava valmis.

Minut he lähettivät.

Minun on käytävä ihmisestä.

Se on minun lähetyuskäskyni.

MIMOSA

Musta muistikirja, muistiinpano 41

Mun pitää olla petoksessa täydellinen, kun näen Pilvin taas. Harjoittelen peilin edessä erilaisia ilmeitä. Teen muistiinpanoja, oppimateriaalia.

Muuten se ei ikinä luota muhun enkä saa sitä maksamaan siitä mitä se mulle teki.

Se ei ole vaihtoehto. Musta tulee täydellinen.

Voit Mimi. Mimosa. Prinsessa. Pikkukulta. Lutka saatana. Mimi hei.

Mä olen Pilvin peilikuva. Sen toinen. Sen musta pari.

Ihmiset tuntee tunteita, harjoittelen niitä siis.

Surullinen. Pettynyt. Kauhistunut. Iloinen. Lämmin.

Pettynyt:

Kyllä me Mimi niin ihmetellään, miten sä et enää nykyään edes koeta lukea? Et käy niissä sun kerhoissas? Miksi sulta jäi se näyttelmäkerhokin?

Älkää pliiis sanoko Mimi. Se on ranskalaisen sisäkön nimi jos-sain pornoelokuvassa.

Mimi rakas, se poikako sulta vei kaiken innon? Kun sä olit aina niin, sano nyt isäkin jotain, en minä tiedä – osallistuva?

Olisitte osallistuneet mun viikonloppuun, kunpa olisitte tekin osallistuneet. Olisitte tekin päässeet jaolle. Tai katsomaan.

Mielikuva: suljen sen oven. Suljen kassakaapin. Liimaan kiinni ne sivut. Suljen pankkiholvin, väännän pyörää kunnes iso lukko loksahtaa. En ajattele. Aloitan taas harjoittelun.

Surullinen: ajatus langoista, jotka vetää tunnejuonteita alas. Silmän ulkonurkasta, suupielestä alaspäin. Suru tuntuu leuka-perissä, niiden viimeiset luunkärjet aktivoituvat. Paksuuden tunne imusolmukkeissa kun on itkenyt kauan. Turpea olo kurkussa jos puhuu.

Miksi ne aina kysyy kun on suu täynnä eikä oikeasti voi vastata?

Musta tuli vitun uskottava surullinen. Ehkä uskottavampi edestä kuin profilista.

Keholla osaan valehdella huonommin. Mutta harjoittelen koko ajan. Laitan suruompelulangat tunniksi silmäluomiin pienillä painoilla. Kyllä se alkaa tuntua kehossakin jossain vaiheessa.

Elossa.

Kun harjoittelee kaikki tunteet, niin löytyy varmaan sekin tunne sitten.

Puutaan Suomen Puolesta -myönteinen TOLUFOORUMI

Bombgrrr1984 jäsenesittely (pakollinen):

Data: Pääkaupunkiseutu. Sinkku. Soluorganisoitu. Leirit PK 1+2, ryhmänjohto.

Motto: P-apinat vei sen, mitä sydän ei osannut kaivata.

PS: ei yhtään yyyveetä enää, että nickissä on henkilödataa. Toi EI ole syntymävuosi. KVG!

PILVI
joulukuu

Enkeli seisoo katolla kaiken alussa eikä pelkää.
Sen seurana on toinen enkeli.

Enkelitkään eivät ole yksin. Eivät Berliinin taivaan alla.

Istun elokuvateatterissa, juuri sillä eturivin paikalla kuin pitää, sen alla ovat ohjeeni. En kiirehdi. Katson elokuvan rauhassa. Odotan kunnes kaikki ovat nousemassa ja keräilevät takkejaan, pälyilevät varauuskäytävän vihreitä kylttejä. Silloin kurotun ja riipaisen jee-susteipillä kiinnitetyn kuoren tuolin alustasta ja pudotan kassiini. Myymälävarkaan keveät, huolimattoman näköiset kädet.

Minulla on koko elokuva aikaa. Sitten saan sen ihmisen nimen, johon minun kohtaloni on sidottu. Jota seuraan, jolta puristan irti tietoja tai jonka hengen vien.

Nojaudun samettiin. Ihmisten ihoista on jäänyt istuimiin rasvan ja palaneen pölyn tuoksu. En katso ihmishahmoja enää. Katson kuvapintoja. Katson kameran silmän avaamaa tilaa. Osaan nostalgiaviikon elokuvan jo ulkoa, olen katsonut sitä Mimosan kanssa ennen kaikkea tätä hälyä, PI:tä, sen takia hajonnutta ja

haljennutta maailmaa. Huomaan, että Wendersin elokuva on muuttunut.

Berliinin taivaan alla ei ole enää elokuva, se on elämäni.

Sirkuskohdassa haluan ulvoa. Katson tyttöä, joka keinuu trapetsilla ja leikkii lentävänsä. Katson mustapukuista enkeliä, joka katsoo, miten tyttö keinuu.

En tahdo itkeä. Vaan ulvoa, ulvoa kuin eläin.

Istun risti-istunnassa keskirivin keskellä ja puren kättäni.

Ajattelen koneenkäyttäjää. Henkilökunnan mielenterveyttä.

Pysyn aloillani. Olen luodinsuora.

En voi herättää huomiota, en voi vaarantaa ohjeitani. Ne ovat karttani.

Katseeni polttaa valkokankaaseen reiän.

En ajattele ketään tässä huoneessa. En ajattele ketään tässä teatterissa.

Kontrollissa olevan ruumiini levottomuus on lähetin. Sanan kauneutta ei voi kääntää: homing device. Koti.

Kuuletko minua?

Katson Berliiniä, mutta ajattelen Largoä.

Largo on puvuntakkinen enkelini. Helsinki on Berliini.

Tämä on meidän areenamme.

Ja minä olen sirkuksen kanansiipinen tyttö, joka ei osaa lentää. Sirkus on vararikossa, Suomi on suljettu. Tehtävä on minulle liian iso. Ei minusta tule kenellekään pelastusta. Minun on yritettävä, sillä minut he valitsivat. Parempia ei ole.

Elokuva häipyi. Ajattelen Largoa, kouluttajaani. Sillä sitä hän oli, sanan kaikissa merkityksissä. Kaikessa, missä voi ajeta uudelle, hän koulutti minut. Mutta ajattelen myös Largoa, rakastettuani. Häntä, joka oli, vaikka mitään ei tapahtunutkaan.

Mutta hän oli. Me olimme. On mahdollista valita ihmisensä ennen kuin tekee mitään, ja on mahdollista polttaa itsensä tähän ihmiseen lopullisesti. Jo silloin.

* * *

Ensimmäisessä kuukausitapaamisessa kysyin Kontaktilta, miten Largolla menee. Pieni kahvila Töölössä oli ylimpänä tapaamisli-
tassa. Listan paikoissa minä tapaisin Kontaktin vakioaikaan ker-
ran kuussa. Väliohjeet saisin parillisina viikkoina elokuvissa, ja jos
ohjeita ei tarvittaisi, penkinalus olisi tyhjä.

Odotin Kontaktia uteliaana. Hänet oli valittu samanlaisin
kriteerein kuin minut. Nainen on P-ihmiseksi suorarankainen.
Hänellä oli kevään kirkkaudessa vielä tummemmat aurinkola-
sit kuin minulla. Surumielinen suun asento ei tuntunut sopivan
suuriin sanoihin, joilla hän kertoi, miten tiedustelutyössä ensi-
mäinen vaihe on soluttautua ihmisten keskelle. Minun piti ottaa
taka-askeleita kehityksessäni, kätkeä osaamiseni, etten vain jäisi
kiinni.

Largo, sain kysyä kahdesti. Kerro Largosta. Nainen kierteli
ja teeskenteli ettei tiennyt. Lopulta suutuin. Sanoin, ettei tästä
perehdytyksestä ole hyötyä, jos en tiedä, mitkä ovat oikeat olo-
suhteet. En voi työskennellä enkä tule antamaan hänelle raportin

raporttia, jos en kuule vastausta. Suora uhkaus sai naisen katso-
maan minuun.

– Hän lähti. Kaksi viikkoa sitten. Sinun jälkeesi.

Juuri silloin aistin Largon. Tunsin hänen tuoksunsa aivan
takanani, se kierteli minua, DNA-pyörre, joka vangitsi minut,
parfyymi.

Nämä ovat hänen sanojaan. Tämä on se selitys, jonka hän käski
Kontaktin sanoa, kun kysyisin hänestä. Tietysti kysyisin. Itsehil-
lintäni pettäisi. Olen tottumaton. Se petti heti aluksi, ensimmäi-
sessä tapaamisessa.

Niin Largon tapaista. Kolme lauseenpätkää kietoutuneena yhteen.
Kaksi mahdollista tulkintaa. Toinen vain esittää faktat. Ja toinen
syyttää minuun toivon.

Lähtikö hän kaksi viikkoa minun jälkeeni?

Vai lähtikö hän *minun jälkeeni* kaksi viikkoa sitten?

Lähtikö Largo perääni, koska ei kyennyt kestäämään etäisyyden
kireyttä välillämme?

Elokuva lähenee loppuaan. Valmistaudun salivaloihin, nou-
seviin ihmisiin, kuoren irrotuksen nopeaan hetkeen. Kun avaan
risti-istunnan ja vapautan jalkani, kehoni rentoutuu. Tunnen
taas Largosta lähtevän yhteyden, kireän yhteyslangan tuottaman
kivun. Jos olisin ehtinyt seisomaan, kipu löisi jalat altani. Hengi-
tän hetken syvään ja tehokkaasti. Nousen, kun muutkin nouse-
vat. Vielä hetki. Sitten kuori.

Puristan kuorta ja pakenen teatterista.

Lähtikö Largo minun jälkeeni, koska ei kestänyt enää? Kai-
ken epäreiluutta. Puolisonsa valinneen eläimen yksinäisyyttä, joka
ulvoo luissani.

Lähtikö hän perääni, koska se kuului suunnitelmaan?

Vai antoiko hän periksi? Hävisikö hän taistelun ja lähti jäljit-
tämään minut?

Nuuhkiiko hän ilmaa jossain Helsingissä = Berliinissä juuri nyt:
hakee minun jälkeäni.

MIMOSA

Musta muistikirja, muistiinpano 42

J ätkät saa auttaa siinä kun mä heitän vanhan elämäni roskikseen. Kahdeksantoista mustaa muovisäkkiä, tuplasolmut.

– Niitä säkkejä saa vähän potkia että tarkistetaan ettei se vitun kissa ole siellä, sanon. – Jostain syystä se rakastaa näiden muovisäkkien tuoksua, tässäkin oli tuplasolmu ja jostain vaan se kissa sit oli siellä!

Neljä jätkaa hakkaa säkkejä UFFin pikku luukusta alas. Autontäysi.

– Mut jos joku teistä kurkkaa sinne sisään niin mä vittu tapan teidät.

Hörönauria.

Kahdeksantoista säkkiä mennyttä iloista Mimosaa. Vaaleanpunaista, oranssia, farkkuja, mä olen rakastanut farkkuja joskus. Hirveä määrä biletoppeja, joilla mä en tee enää mitään.

Kaiken tapahtuneen jälkeen mä jaoin kaikki vaatteet huoneesani niihin joita mä voin pahoinvoimatta pitää, ja niihin, joiden pitää mennä. Toinen kasa oli niin pieni, että se mahtui kahteen pesukoneelliseen. Niihin koneisiin mä heitin mustan värinapin.

– Kivat ostokset sulla, sanoo luokkatoveri kun näkee mut Citta-
rissa. Sillä on kärryssä hirveä kasa kaikkea, mässyy sipsii batterii,
niin se esittelee ja hikoilee, niillä on jätkien koti-ilta. Mulla on
vain niitä mustia konevärejä, huuhteluun etikkaa ja sitä suolaa,
suolaa pitää olla. Suolalla kiinnitetään väri kankaaseen. Suolaa
kun sirottaa maaperään niin siinä ei kasva enää mitään.

– Joo kivat on sun ostokset, hioo se jätkä vielä. Uusii kutsunsa
tulla mukaan.

Hanki Repe uus repla niin saat naista sinäki joskus. Mässyy
sipsii batterii.

– Joo kato perkele, mä teen näistä pommin.

Vasta siinä vaiheessa se kääntää kärrysä pois.

Kahdeksantoista säkkiä. Ei niitä yhteen sellaiseen säilytyspö-
peliin saa, ne on valmiiks jo täynnä jotain spurgujen oksentamia
flanellipaitoja. Meidän pitää ajaa pariin paikkaan, että saadaan
eteenpäin ne kivan taidetytön vaatteet.

– Nää painaa. Mitä tääl ON? Oleksä tappanu jonkun?

– Joo täällä on yks ruumiinosa per pussi ja leikkausliinoja,
sanon. – Älä kysele hirveesti kun mulla on vielä niitä tyhjiä muo-
visäkkejä jäljellä.

Silloin saan naurut. Ja nauru tarkoittaa sitä että mä saan olla
taas vähän aikaa. Kukaan ei pakota mua huomenna tai ehkä
kokonaiseen viikkoon. Nauratan itselleni loman.

* * *

Mä osaan jäljittää Pilvin. Mulla ei ole siitä mitään epäilystä.

Osaan näyttellä Pilvin. Me oltiin ystäviä niin pitkään että tiedän, miten se mieltii.

Menen sen verenkiertoon ja silmien taakse. Kun mä rupean Pilviksi niin mä löydän sen varmasti.

– Olkaa sen kissan logiikassa, ohjaaja sanoo, – Älä esitä sitä kissaa, ole se! Teatterikorkean lyhytkurssin käynyt väsynyt ketju-polttaja, joka vetää toistona sitä, mitä sille on opetettu. Ei mitään omaa. Ole sinä vittu alfauroksen logiikassa, niin jaksais sinuakin joku kuunnella.

Menen seisomaan Rautatieasemalle ja mietin, mihin mä piiloutuisin, jos olisin Pilvi. Mihin mä näitä ihmisiä väistäisin? Mihin ryömisin illaksi nukkumaan? Joku pikku nukkumislaukku. Kamppi? Kallio? Töölö? Sen joka haluaa kadota pitää olla keskellä kaikkea, keskellä vilinää. Syrjässä olis liian huomion kohteena, jos joutuu liikkumaan päivisin.

Mä menen Pilvin verenkiertoon, pelästyneen pedon logiikkaan. Sillä tavalla mä kaivan sen esiin, vaikka se olisi missä. Kaivan auki jokaisen kivitalon.

Sairaista ihmisistä lähtee sellainen vähän hapan haju.

Seuraan sitä hajua. Käyneen ihmisen hajua.

TOLUFOORUMI

Bombgrrl1984:

Pitääkö mun ajatella, että se ihminen P-elukan sisältä on kuollut? Että ne yhteiset asiat, joista se voisi puhua, on oikeastaan vain

petosta? Että se elukka soluttautuu mun järjestelmääni sillä että sillä on jotain, mitä se väittää yhteisiksi muistoiksi?

LindaDebet:

Yksinkertaista. Toimi. Älä ajattele.

Suomi 24/Yhteiskunta/Viikon keskustelluimmat

TOPIC: Siis KETÄ ne P:t on? (316 vastausta)

AP: Ei kukaan oo miettinyt mistä se P nyt oikein on lyhenne?

Dumbface: Paviaanista.

SiroTyttö: Prinsissä/prinsessasta. Niistä tulee sairastuessaan Sir tai Lady. LOL. BARE.

Dumbface: Ei kun paviaanista oikeesti, ootko nähnyt niitä ikinä sillai läheltä. Niillä roikkuu kädetkin alempana ku ennen sairastumista.

Tuplamaisteri: *Pelsepuupista? Puritaanista? Pilkkihaalarista?*

Voisko oikeasti nyt olla, että se on sellainen tautilyhenne niin kuin ne sikainflun H1N1 ja lintuinflun H5N1. #salaliittoteoria

HHJYKKNyy: Ne on vampyyreita. Ne ei viihdy päivänvalossa eikä ne tunnu oikein syövän mitään, kyllähän me tiedetään mitä se tarkoittaa. #Dracula

IlvesLives: P-influenssa, dorka? Että mitä se P-kirjain siinä tarkoittaa? Lukekaa AV:n viestit, hyvät ihmiset ja paviaanit. Ei jaksais aina arpoa samaa.

HHJYKKNyy: No vittu pampyyreitä! Pehmo-vampyyreitä joilla on sydän kultaa.

AmiAkaalta: Ja ne juo sinistä verta...

Happitelta: Onks tää keskustelu nyt ihan asiallinen. Siis mä olen kuullu että niillä on siellä koloissa jotenkin huonot oltavat.

AV: Alkuperäinen kirjoittaja tässä. Missä ***n koloissa?

Happitelta: No niissä Luolissa mitäniillänyt on. Siitä oli joku uutislinkkikin jossain. Nyt siellä lukee vaan "Page not found."

Ilveslives: Hei täällä kaksnelkut taas niin vahvasti tietää :D

Sulje silmät. Avaa sydän. Älä kuuntele. Älä ole näillä palstoilla enää.

Esc. Delete. Delete. Delete.

PETRI

Kun mä otin yhteyttä siihen verkostoon ja sanoin että mä haluan nähdä mun siskon taas, niin yhtäkkiä ne sanoo että ei. Tai siis ei mitenkään halkoselkeesti EI vaan sillä tavalla virkamies-ei.

Tää henkilö ei oo nyt tavattavissa.

Ja se ilmoitus tuli sellasella äänellä että niistä syistä, että miks tää ei nyt käy, ei voi sit keskustella. Eihän me nyt ihan joka jampan kanssa alennuta puhumaan.

Meillä oli tähän työtehtävään 33 hakijaa, joista 3 pyydettiin haastatteluun. Valintamme ei tällä kertaa kohdistunut Teihin.

P-shaissea niskaan taas yhdestä työpaikasta. P-myrsky.

Et ollut sitä mitä me etsimme. Et osunut työntekijäprofiliimme. Kiitos osallistumisesta, näkemiin.

Anteeks mä en tosiaankaan sano näkemiin kun kyse on osallistumisesta mun siskon elämään!

Jotain mäkin oon oppinu. Mä en suostunu siihen että mulle sanotaan ei. Mä pommitin sitä ainoaa tyyppiä jonka mä verkostosta tunsin. Ja lopulta sanoin suoraan että ootte te nyt hemmetin tyhmiä jos ette halua mua nähä, tässä on tapahtunut kaikenlaista ja

mulla on aika paljon tietoo koskien just teitä. PUSUista myös. Ootsä varma että sä et halua tietää Puhtaan Suomen pojista ja niiden Luolasta vakoilemista tiedoista mitään? Mieti hartaasti P-sympaattisilla aivoillas.

Ootko ihan varma, että haluut käännnyttää mut pois. Voi olla että mä en palaa.

Ja kun se oli laskenut yks plus yks, tietenkään se ei voinu kieltäytyä. Se kysy sillai vaikeesti että valitettavasti alkuperäistä pyyntöä ei silti voida kuulla, mutta sen huomioiden, kerro mitä toivot. Ja mä kiljuin että hanki mulle joku sen läheinen, sen uskottu, joku jonka kanssa se puhui!

Pyydä lähin naispuolinen jonka kanssa se oli tekemisissä. No joku vaan.

Hyvin käynnisty mun sankarinelkeet, kun mun toive oli Joku Vaan.

En mä osannu toivoa mitään tarkempaa. Tajusin, että enhän mä tiedä Pilvin elämästä mitään. En mä tajuu miten se siellä Luolassa vietti aikansa, miten se siellä nukku, näkikö unia ja mitä se söi. Tuijottiko se siellä seinää niin ku sellissä vai oliko sillä hel-vetin kivaa omien uusien kavereidensa kanssa ja sitä korpesi kun mä aina vaadin saada tavata sitä, mä olin joku hidas häiriö siinä, sen tavisveli, joka vaan vinku sitä takas kotiin.

Enhän mä sitä kuunnellu. Mä taisin olla tosi paskaa vakoilijamatskua, enhän mä antanu sen edes puhua. Mä kaadoin sen

niskaan niissä tapaamisissa kaikki mun ajatukset ja muistot ja toiveet. Mun pakkomielteen siitä että kun se on mun sisko, mun pitää saada raahata se sieltä turvaan. Mä lollotin sitä omaa juttua- ni ja ajattelin että mä jotenki puhun sen ympäri, että mä oon joku mestaripuhuja tässä. Että saan, hohhoijaa, tästä vielä palkinnon.

Se mä taas olin, just se daiju jätkä leffasta joka saa kaikki avain- infot ja tajuu sen sit ihan liian myöhään, ku sytytyslanka palaa jo. Mä en niin voi daijujätkäillä elämäni läpi, oikeesti. Se on noloa, mutta myös tosi surullista.

Se muija, jota mun olis pitänyt kuunnella, se mun verta ja sukua oleva ihminen, mä en tiedä siitä nyt mitään.

PILVI

joulukuu

O hjeissa ei ole henkilön nimeä. Paperissa on koulutuspaikan osoite ja koulutuksen aloituspäivämäärä. Olen vapautunut tänne ainoana kahdestasadasta. Jokainen Luolaan jäänyt kampailee hengestään joka hetki. Jumalauta koulutusta, nyt?

Paperille on turha huutaa. Se ei kuule. Palvelijanasuntoni ei kuule. Se on laaja puinen arkku, jota ei kiinnosta, miten paljon pidän meteliä.

Alkuperäinen suunnitelma on selkeä. Se on parasta, mitä osasimme keksiä Luolan pimeydessä, eristyksissä, toisiimme työlääntyneinä, kuolemanpelkoisina. Muistan olleeni ylpeä siitä, millaisen suunnitelman olimme saaneet aikaan. Tämä on paras mahdollisuusutemme. Tällä me selviämme.

Ota selvää, mitä P-ihmisistä päätetään.

Hankkiudu avainpaikoille. Etsi oikeat dokumentit.

Kuuntele niiden puheet, joilla on valtaa.

Selvitä, mitä meistä sanotaan, mitä meistä kirjoitetaan, millainen on meidän tulevaisuutemme.